

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 488/2024
03.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Светлане Томић Локић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва КТЗ бр.1342/23 од 04.04.2024. године, поднетом против правноснажне пресуде Основног суда у Убу Спк. бр. 11/23 (К. бр. 20/23) од 19.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 03.09.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва КТЗ бр.1342/23 од 04.04.2024. године поднет против правноснажне пресуде Основног суда у Убу Спк. бр. 11/23 (К. бр. 20/23) од 19.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу Спк. бр. 11/23 (К. бр. 20/23) од 19.05.2023. године, прихваћен је споразум о признању кривичног дела Ск. бр. 12/23 (КТ. бр. 129/22) од 19.05.2023. године, закључен између заменика јавног тужиоца у Основном јавном тужилаштву у Убу Милене Миљанић и окривљеног АА из ..., у присуству браниоца, адвоката Митра Ђенисића, по оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Убу КТ. бр. 129/22 од 20.02.2023. године, који је исправљен актом јавног тужиоца под истим бројем од 19.05.2023. године, па је окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и изречена му је условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено је одређено да се наведена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 3 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Према окривљеном је изречна мера безбедности забрана управљањем моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 10 месеци од дана правноснажности пресуде и исти је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка,

те да плати у корист буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Убу износ од 102.867,69 динара, као и на име паушала у корист буџетских средстава суда износ од 5.000,00 динара, све у року од 2 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене правноснажне пресуде јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва поднео је Врховном суду захтев за заштиту законитости КТЗ бр.1342/23 од 04.04.2024. године, због повреде закона из члана 317. став 1. тачка 4) у вези члана 262. ст. 1. и 2. ЗКП и 261. став 2. тачка 8) ЗКП и члана 317. став 2. у вези члана 428. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости и донесе пресуду којом ће утврдити да је правноснажном пресудом повређен закон у корист окривљеног АА.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва браниоцу окривљеног, адвокату Митру Ђенисићу у складу са чланом 488. став 1. ЗКП, те у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. Законика о кривичном поступку (ЗКП) без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажну пресуду против које је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва указује да је доношењем правноснажне пресуде учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 317. став 1. ЗКП, јер је суд пресудом прихватио споразум о признању кривичног дела, иако исти у смислу члана 321. ЗКП, не садржи споразум о трошковима кривичног поступка с обзиром да о трошковима који обухватају награду и нужне издатке пуномоћника оштећених није одлучено, иако се ради о трошковима кривичног поступка у смислу члана 261. став 2. тачка 8) ЗКП, што их чини обавезним елементом споразума о признању кривичног дела у смислу члана 317. став 1. тачка 4) ЗКП, а осим тога пресуда не садржи одлуку о имовинскоправном захтеву.

Овакве наводе Врховни суд је оценио као неосноване.

Наиме, према одредби члана 314. став 1. тачка 4) ЗКП, споразум о признању кривичног дела садржи споразум о трошковима кривичног поступка, о одузимању имовинске користи прибављене кривичним делом и о имовинскоправном захтеву, уколико је поднет.

У конкретном случају јавни тужилац и окривљени споразумели су се да суд окривљеног обавезе да надокнади трошкове кривичног поступка, те да плати у корист буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Убу износ од 102.867,69 динара, као и на име паушала, у корист буџетских средстава суда, износ од 5.000,00 динара, а све у року од 2 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Дакле, суд је наведеном правноснажном пресудом Основног суда у Убу Спк. бр. 11/23 (К. бр. 20/23) од 19.05.2023. године одлучио о трошковима кривичног

поступка, а чињеница да одлука о трошковима не обухвата све трошкове кривичног поступка (одлуку о трошковима пуномоћника оштећеног) не утиче на законитост побијане пресуде која несумњиво садржи одлуку о трошковима, па су супротни наводи јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва, изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости у погледу учињене повреде закона из члана 314. став 1. тачка 4) ЗКП, оцењени као неосновани.

Поред наведеног, Врховни суд је оценио као неосноване и наводе у поднетом захтеву за заштиту законитости да је побијаном пресудом учињена повреда закона из члана 314. став 1. тачка 4) ЗКП, јер иста не садржи одлуку о имовинскоправном захтеву.

Из списка предмета произилази да је у члану 3. споразума о признању кривичног дела КТ бр. 129/22 – Ск. бр. 12/23 од 19.05.2023. године, наведено да су се оштећена ББ и оштећена ВВ, испитане у својству сведока оштећених, придружиле кривичном гоњењу против осумњиченог, док су навеле да ће имовинскоправни захтев остварити у парници.

Имајући у виду напред наведену одредбу члана 314. став 1. тачка 4) ЗКП, којом је прописано да споразум о признању кривичног дела садржи, између осталог, споразум о имовинскоправном захтеву, уколико је поднет, и чињеницу да из списка предмета произилази да сам имовински правни захтев није ни поднет у кривичном поступку, то пресуда није ни могла да садржи одлуку о имовинскоправном захтеву, па су супротни наводи јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва изнети у поднетом захтеву оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, на основу члана 491. став 1. ЗКП Врховни суд је донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**